

MIESMUS

WSOY

MIKKO
KALAJOKI

Mikko Kalajoki

MIESMUISTI

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitokset
Jenny ja Antti Wihurin säätiö
Kirjailijoiden ja kääntäjien
kirjastoapurahalautakunta
Varsinais-Suomen taidetoimikunta
WSOY:n kirjallisuussäätiö

© MIKKO KALAJOKI JA WSOY 2017
ISBN 978-951-0-42200-7
PAINETTU EU:SSA

*»En tarkoittanut mitään paha.
Halusin vain vähän läheisyyttä.»*

Perjantai 29. maaliskuuta

Olen menossa tapaamaan vaimoani.

Ei, olen menossa tappamaan vaimoni. Tappamaan vainoojani.

Olen janoinen.

Mitä enemmän juon, sitä janoisempi olen.

Ajan varastetulla autolla halki kaupungin, käteni ovat kuivuneessa veressä. Se on esimieheni, entisen esimieheni ja entisen ystäväni verta. Kuinka monen ihmisen verta käsissäni on? Kuinka monen verta niissä on vielä oleva?

Olen selvinnyt yli talven selän, mutta pimeys on yhä kannoillani.

Ajan sitä pakoon, se minua takaa.

Ajan halki ajan. Halki muistojen.

TAMMIKUU

Torstai II. tammikuuta

Aamu on raskas, niitä raskaimpia, vuodenajan luonteenpiirteet tiivistäviä hetkiä, jotka saavat epäilemään kaiken perimmäistä tarkoitusta. Valkeus on maailmasta hävinnyt, eikä voittajaa ole vaikea veikata.

Tuulilasi sulaa vasta Prisman kohdalla, se valuu hileistä märkiviksi juoviksi ja paljastaa vastaantulevien autojen valot. Toiset näyttävät kellertäviltä, toiset hohtavat syvää sinistä. Ne eivät kykene valkaisemaan puuromaista pimeyttä, ainoastaan puhkomaan sen pintaan pieniä rosoisia arpia.

Kerkko kysyy, miksi on niin pimeää, vaikka on jo aamu.

Taustapeilistä näen, miten lasten hengitys höyryää. Kerron meidän elävän pohjolan suurta yötä, jota juhlavasti kutsutaan kaamokseksi, ja vaikka voisi luulla, että siihen tottuu vuosien saatossa, se päinvastoin vain pahenee mitä vanhemmaksi tulee.

Arvaa mitä isi, Kerkko sanoo hetken kuluttua vastaopittua ärrää rehvakkaasti sorauttaen, tiedäks sää mihin aurinko on mennyt.

No mihin, kysyn.

Se on mennyt pilven sisään, kato se on siellä niinku pesässä.

Aulinko almas kuivas satasen, Joelin ääni lausuu takapenkiltä öljypohjaan rapisevan sepelin säästyksellä, isoveljensä äänen ärrätön pienoismalli.

Siitä tosiasiaista pitää lähteä, että talvi on vuodesta toiseen pisin vuodenaikamme. Muistan virallisen ilmastomääritelmän mukaan termisen talven alkavan, kun vuorokauden keskilämpötila laskee pysyvästi nolla-asteen alapuolelle, ja päättyvän, kun keskilämpö nousee pysyvästi sen yläpuolelle. Tilastojen perusteella talvi siis

kestää maan eteläosissa keskimäärin marraskuun lopusta aprillipäivään. Siihen on vielä aikaa, voi pojat että siihen onkin, huokaan.

Isi puhuu taas ihan höpöjä, kuulen Kerkon kommentoivan pikkuväljelleen.

Eikä kun kivenkovaa faktaa, väitän. Te ette vielä ymmärrä, mutta olette vanhemmiten kiitollisia siitä, että teillä oli niin sivistynyt isä. Onneksi ei kuitenkaan olla Lapissa, siellä talvea riittää lokakuun puolivälistä vappuun.

Asuukin joulupukki oikeesti Lapissa, Kerkko kysyy.

Sanon senkin luultavasti hankkineen huvilan jostain aurinkoisemmilta rannoilta ja hoitavan hommat etätyönä datšalta käsin, niin kuin kaikki isommat dirikat.

Mäkin haluan isona tehdä epätyötä, Kerkko sanoo.

Da da daa-da daa-da, soi synnyinvuoteni syksyn sävel radiossa. Tunnen, etten kestä enää edes ajatusta tulevista talvista.

Saan auton parkkiin päiväkodin oven eteen. Vihreään haalariin pukeutunut nuori huoltomies tulee hiekoitusämpärin kanssa pahan näköisenä. Se ripottelee sepeliä kävellen kuin juopunut jalkakäytävää laidasta laitaan. Tähän ei saisi kyllä jättää, se sanoo ja sylkäisee lumeen. Nuuska pullottaa ylähuulessa. Ei se mikään mies ole, vaan poika.

Lastin purku sallittu, sanon ja alan irrottaa Joelia turvaistaimesta. Huoltomies katsoo norppalakkista poikaa pelonsekaisella kunnioituksella. Näen vieraaseen viitekehukseen siirtymisen lanvistavan nuorukaisen virkainnon.

No antaa nyt olla tämän kerran, se mutisee ja sylkäisee uudelleen. Rusehtava viiru jää roikkumaan sen kapeaan partaan. Kerkko katsoo toimitusta ihailien ja yrittää samaa perässä.

Eteisessä autan Joelin haalareista. Jossain vaiheessa luulin jo oppineeni tekemään sen hikoilematta. Tällä kertaa se ei onnistu. Joel lojuu velttona kuin mielenosoittaja mellakkapoliisin puolinelsonissa. Lallattelen sille pienenpienestä veturista. Kerkko esit-

tää laulusta rivon version, jossa esiintyvää sanastoa en uskonut sen vielä hallitsevan. Ärähdän sitä riisumaan ulkovaatteet, jolloin Joel pelästyy ja alkaa itkeä. Kerkko makaa rähmällään kuramatolla.

Reippaasti nyt vaan, yritän, kyllä sä osaat. Pälvin mielestä positiivisella asenteella lapset saa tottelemaan paremmin kuin käskytämällä. Helppo sanoa, kun ei koskaan vie lapsia aamulla, ajatelen.

Eikun sä autat, Kerkko vaatii.

Eikö me olla sovittu että sä riisut itse, vetoan velvollisuudentuntoon, vaikka en oikeastaan usko vähän vajaa viisivuotiaalle vielä kehittyneen sellaista.

Eikun sä, Kerkko huutaa. Tunnen hien valuvan selästä pakaroiden väliin. Tiedän jo valmiiksi, että takaisin autoon päästessäni kosteus jäähtyisi ja töihin päästessäni olisi taas vilu.

Mustatukkainen hoitotäti tulee sanomaan huomenta. Kerkko syöksyy halaamaan sitä ja alkaa sitten reippaasti riisua vaatteitaan. Tervehdin mustatukkaista epävarmasti. Sillä on tiukat saporot ja niiden päässä punaiset puupampulat, samanlaiset joita tytöt käyttivät ala-asteella.

Arvelen sen olevan uusi ja esittäydyn kohteliaasti Kerkon ja Joelin isäksi. Hoitotäti hymyilee niin että näen sen kielilävistyksen. Se on täti yhtä vähän kuin huoltojannu oli setä.

Se sanoo meidän tavanneen ennenkin ja muistelee olleensa päiväkodissa jo melkein vuoden.

Joel potkaisee minua kipeästi haaroihin. Yritän hymyillä luontevasti ja sanon ai niin, aivan kuin muistaisin. Tapailen tytön nimeä, muistelen sen olevan lyhyt, lastenvaatemerkiltä kalskaktava. Sanni, ehdotan. Mette? Tutta?

Janna, tyttö sanoo kuivasti.

En keksi sanottavaa, joka ei kuulostaisi latteudelta. Sulla on varmaan tukka jotenkin eri tavalla? Ootsä laihduttanut? Työnnän Joelin Jannalle ja sanon heippa.

Hei hei, Janna sanoo minulle ja suukottaa Joelin tukkaa. Joel puristaa punaisia pampuloita tahmeassa kourassaan ja vilkuttaa toisella kädellä minulle. Sen käsi on kuolassa.

Ulko-ovella pysähdyn katsomaan ilmoitustaulua. Jokaisella päiväkotiryhmällä on siinä oma, eri väriselle kartongille askarreltu taulunsa. Kerkon ryhmällä on vihreä kukka (Maamyyrät) ja Joelin ryhmällä valtavan kokoinen psykedeelinen sieni (Mörrimöykkyt). Sienen lakissa on ryhmäläisten tarrakuvat, iloisenvärisiä muistilappuja ja tätien tiedot. Petrastiina Keto (sinisellä), Leena Lattomeri-Kippurahäntä (violetilla) sekä Janna Peltomaa (punaisella) ovat Mörrimöykkyjen hoitajat, tai mitä ne nyt ovatkaan nykyisin koulutukseltaan, pari lähihoitajaa ja yksi pakollinen lastentarhanopettaja, mikäli määrärahoja sattuu olemaan. Lakkiin liimatussa tarrakuvassa Jannalla on punainen tukka ja nenäkoru. Kuvan alla kerrotaan Jannan olevan koulutukseltaan lastenhoitaja (violetilla) ja syntynyt vuonna 1991 (vihreällä).

Kävelen autolle.

Palaan sisään hakemaan hansikkaani.

Kävelen takaisin autolle.

Olen hämmentynyt ylitsepusuavasta värienkäytöstä ja siitä, miten joku työelämässä oleva voi olla syntynyt 1990-luvulla.

Perjantai 12. tammikuuta

Niitä tulee useampia joka päivä, kymmeniä parhaimpina. Josain vaiheessa valitin lisääntyvästä roskapostista it-asioista vastaavalle Komulaiselle, mutta se antoi vain linkin tietoturvapäivitykseen ja käski hoitaa filteröinnin itse kuntoon. Se muistutti hoitavansa ilmatorjuntatuen hommia otona, eikä sillä ollut resurssuja ottaa jokaisen tumpelon konetta henkilökohtaiseen hoivaansa. En ollut saanut tehtyä asialle mitään.

Geoffrey on taas lähettänyt yhden, Chelsea kaksi. Ne ovat käyttäneet viestien otsikoiden miettimiseen aikaa ja vaivaa.

EreXXXions like Steel.

Unbelievable hard-1 without side-fX!

Kaikkein paras tulee Lorrilta: *Ejaculate like a Porn Ztar.*

Lorri tarjoaa myös parhaat perustelut tuotteelleen.

Ensinnäkin, hänen mukaansa tablettien kanssa voi nauttia myös alkoholia ilman pelkoa ei-toivotuista sivuvaikutuksista. Toiseksi, Lorri vakuuttaa, tuote ei missään tapauksessa saa tuntemaan huimausta, voimaan pahoin tai näkemään epäselvästi. Autolla ajamista tai raskaiden työmaa-ajoneuvojen ohjaamista se ei myöskään haittaa lainkaan. Kaiken lisäksi tuote vieläpä toimii nopeasti, Lorri lupaa, jopa viidessätoista minuutissa.

Tuhoan muut viestit, mutta säästän Lorrilta saamani. Koetan pahkuraa varovasti taskukankaan läpi. Istuessa sitä ei juurikaan huomaa, mutta kävellessä se tuntuu taas isommalta kuin edellisinä päivinä.

Huotari tulee kyslemään jotain BlowTopin osavuositarkastuksen tietoja. Ihmettelen, mitä helvettiä se minua riivaa. Yritän pitää kättä taskussa luontevan näköisesti. Suurpää sanoi, että sä tiedät asiasta, Huotari väittää. Käsken sen katsoa BlowTopin nettisivuilta. Niitähän mä yritän just tehdä, Huotari huokaa, siksi mä sitä tietoa tarvitsen. Se kävelee päätään puistellen pois.

Kotona Kerkko kirjoittaa paperin toisensa jälkeen täyteen haparoivia hieroglyfejä, tulee sitten kysymään mitä tuossa lukee.

CRYOSIGOD.

Entä tossa.

VUVCAASIOXXGUL.

Entä tossa.

FASFAZARTH ASPHÜDEL.

Entä tossa.

Isi ei nyt hei jaksaisi.

Pälvin mielestä poika on huippulahjakas. Monilla neljävuotiailla ei kuulemma pisy vielä edes kynä kädessä.

Lauantai 13. tammikuuta

Vietän melkein koko päivän repimällä lastenhuoneen tapetteja. Tai tulevan lastenhuoneen, joka on toistaiseksi mummolan ja mausoleumin välimuoto. Liisteri on 1970-luvulta, ajalta jolloin suomalaiset kestävyysjuoksijat olivat vielä rautaa ja tapetti ikuista. Se ei kemikaaleista hätkähdä, vaan tottelee ainoastaan mekaanista rasitusta. Rasitan itseäni viisi tuntia. Tulos on säällittävä, mutta palkitsen silti itseni kotiin päästyäni juomalla pullon olutta noin 30 sekunnissa.

Pälvi vaihtaa urheiluvaatteita eteisen peilin edessä. Kysyn, miten niillä on mennyt. Se tuhahtaa ja sanoo ansainneensa muutamana tunnin henkilökohtaista laatu-aikaa.

Ai niin hyvin.

Joel kiskoo jalkaani ja hihkuu paini, paini. Painimme eteisen lattialla. Joel kiljuu innoissaan ja yrittää purra korvaani. Muistutan Joelia lajin herrasmiesluonteesta ja opetan sen sanomaan »vapaapaini». »Kreikkalais-roomalaista» pitää harjoitella vielä vähän aikaa. Pälvi meikkaa. Sen mielestä näytän pojille huonoa roolimallia ryyppäämällä ja opettamalla väkivaltaista käytöstä. Ihmettelen, miksi kuntosalille mennessä pitää meikata. Pälvi nyrpistää nenäänsä. Pussaan sitä näyttääkseni pojille parempaa esimerkkiä. Pojatkin haluavat pussata, lopulta kaikkia naurattaa.

Pälvin lähettyä laitan Joelille kylvyn. Lihaksia jomottaa. Tekisi mieli juoda pari olutta lisää. Liisterinjämiä on kynsien alla ja rystyissä. Teen Joelin kylpiessä punnerruksia ja vatsalihaksia. Kerkko tulee pihalta sisälle ja tuo tullessaan kasan kuraa. Se kysyy, miksen lue sille koskaan Akua. Sanon kysymyksenasettelun olevan väärä, sillä lukisin mielelläni, kunhan ehtisin. Sitä paitsi meillä on *Rakham Punaisen aarre* kesken.

Joel tulee kylvystä ja pissaa eteisen matolle. Lääkkä näyttää pieneltä Kerkon vaatteista sulavan veden vieressä.

Tyhjennän tiskikoneen ja lataan sen uudelleen. Kiellän Joelia laittamasta itsensä mittaista muovimiekkää ja ritarikilpeä koneeseen. Astun olohuoneessa kipeästi legopalikan päälle.

Suurpää soittaa työasioissa, kuten usein lauantai-iltapäivisin otettuaan pari inspiroivaa juomaa. En kuule mitä se sanoo, kun pojat jahtaavat toisiaan ja rymyävät ympäri asuntoa. Joskus on vaikea vetää rajaa jälleennäkemisen riemun ja verisen veljessodan välillä. Tässä on piirteitä molemmista. Komennan pojat keräämään legot.

Suurpää ihmettelee, ketä nimitän brontosauruksen sivupersoonaksi.

Juon pojilta salaa oluen ja laitan iltapalaksi karjalanpiirakoita. Kerkko haluaa keskustella Ankkalinnan henkilöhahmoista ja niiden luonteista. Sanon pitäväni eniten Akusta ja Hessusta, koska niille sattuu ja tapahtuu kaikenlaista yllättävää toisin kuin Mikille, joka on mielestäni turvallisuushakuinen ja tylsä tyyppi. Kerkko myöntää seikan. Se sanoo huomanneensa, että hiiret kuvataan usein lastenkirjoissa ja ohjelmissa melko vakavina. Siksi olen alkanut vanhemmiten arvostaa prätkähiiriä, se toteaa mieteliäästi koko neljän ja puolen vuoden elämäkokemuksellaan.

Joel ei ota kantaa asiaan, mutta haluaa toisen kaljalanpiilakan.

Maanantai 15. tammikuuta

Säpsähdän hereille tykyttävään jomotukseen. Ajattelen unessa näkemääni jyrkästi erektoitunutta trukkikuskoa, joka ruiski tahmeaa spermaansa ympäri varastohallia nauttiessaan samalla bourbonviskiä suoraan pullon suusta kuin rocktähti.

En pysty paikallistamaan kipupistettä kunnolla, se tuntuu istumaan noustessani siirtyvän nivusista reisiin. Olen alkanut käyttää bokseita, vaikka aiemmin inhosin niitä. Päivi havahtuu, vilkaisee kelloa ja katsoo sitten pukeutumistani. Se kysyy olenko lihonut. En sano mitään, vedän vatsaa sisään. Ei kun ihan hyvältä

sä näytät, en mä sitä tarkoittanut, Pälvi sanoo myötätuntoisella äänellä. Jomotus tuntuu jokaisella askeleella, vaikkakin vaimeasti, kuin olisi unohtanut jäsenen avainnipun liian kireiden housujen taskuun.

Keittiössä Pälvi muistuttaa, että yrittäisin saada putkimiehen kiinni ja sopia sen kanssa aikataulusta. Joel viskaa leivän lattialle. Se sanoo haluavansa sämpylää. Sanon putkimiehen luvanneen ehtiä talolle viimeistään seuraavalla viikolla. Annan Joelille sämpylän. Se haukkaa siitä kerran ja heittää sen sitten lattialle. Voi-puoli alaspäin, tietenkin. Mahtaako niiden lupauksiin olla luottamista, Pälvi epäilee. Suomalaisen työmiehen sanaan voi aina luottaa, Kerkko sanoo. Pälvi katsoo minua. Sitä ollaan taas oltu isoisan opissa, sen ilme viestittää.

Livahdan kylpyhuoneeseen ajamaan partaani. Olen siirtynyt höylästä sähkökoneeseen kyllästyttyäni jatkuvaan itseni viilte-lyyn. Sitä paitsi sähkökone surisee niin lujaa etten kuule edes las-ten kinastelua ja Pälvin pahantuulista komentoääntä eteisestä. Hetken rauha, kiitos Braunin.

Muistan, miten joskus lukioaikoina amerikkalainen vaihto-oppilas Kevin oli huvittunut kyseisestä verbistä. Se oli juuri oppi-nut kieltä sen verran että autolla ja moottoripyörällä ajaminen oli tullut selväksi, samoin takaa-ajo. Parran ajaminen kuulosti Kevi-nin mielestä absurdilta. Yritin selittää sille, että ajetaanhan ame-rikankielelläkin ihmisiä hulluuteen ja vaikka mihin. Keviniä nau-ratti, sen kikatus oli sitä lajia, joka tarttui hetkessä luokan tyt-töihin ja ärsytti liikunnanopettajaa. Koulun käytävillä kuiskittiin vaihto-oppilaan olevan tykkäysasioissa poikiin päin kallellaan.

Lohkaisen toisen korvan päältä rajausterällä hiukan reippaasti ja yritän tasapainottaa tilannetta tasaamalla toiselta puolen saman verran liikaa.

Jossain lukion bileissä Suurpää teippasi Kevinin ilmastointitei-pillä jätkien pukukopin metallinaulakkoon. Kevin oli sen jälkeen

viikon pois koulusta. Suurpää valittiin oppilaskunnan hallituksen puheenjohtajaksi. Sen vaalilupaus oli pillua kaikille. Päättäjäispuheessa rehtori kehui Suurpäästä dynaamiseksi innovaattoriksi, jollaisia tämä maa tarvitsee.

Havahdun Pälvin ääneen oven takana. Jäit sä sinne asumaan, se huutaa. On tässä muillakin kiire töihin.

Tiistai 16. tammikuuta

Herään viideltä ehtiäkseni kirjoittaa puhtaaksi Suurpäälle lupamani muistiot. Kiemurtelen varovasti vuoteesta, etten herättäisi Pälviä enkä yöllä väliimme tunkenutta Joelia. Yritän piristyä huuhtelemalla pääni jääkylmällä vedellä vessan käsisuihkun alla. Muistan, miten joskus ennen pidin aamuista. Heräsin vapaaehtoisesti aiemmin kuin oli tarpeellista, keittelin omaksi huvikseni kahvia ja katselin ikkunan ääressä ujosti valaistuvaa, vasta aamuksi varttumistaan enteilevää maisemaa. Siitä on pakko olla kauan, vähintään sen verran kuin Kerkon syntymästä. Pian viisi vuotta.

Nykyään aamut alleviivaavat omaa riittämättömyyttäni. Ne edustavat tietoisuutta liian lyhyistä päivistä, liian pitkistä listoista ja liian monista asioista, jotka tajuaa kahdeksantoista tai kahdenkymmenen tunnin kuluttua takaisin vaakatasoon päästessään edelleen tekemättömiksi.

Istun läppäri sylissäni olohuoneen lattialle ja yritän naputtaa edes toisen Suurpään jutuista valmiiksi. Tiedän jo valmiiksi, etten ehdi juurikaan kullankalliista aamuhetkistä nauttia. Joel herää kuudelta, Kerkko kymmentä yli. Sen jälkeen aika juoksee iltaan asti kuin mustavalkotelkkarin Virén Moskovassa, jää kenties mitalitta mutta nilkuttaa reisivaivaisenakin kovempaa kuin kukaan tämän päivän suomalaisjuoksijoista tervein jaloin. Itse yritän vain roikkua perässä ja minimoida vahingot.

Töissä Huotari supisee jotain uuden lippispäisen koodarin kanssa vesiautomaatilla. Koodari on nuori jätkä, sitä sukupolvea

joka pitää munakarvojen ajelemista ihan luonnollisena asiana. Ne hiljenevät, kun kävelen ohi. On ilmoja pidellyt, sanon kovalla äänellä, meinaan talvirenkaisissa. Lippispää katsoo Huotaria, joka nyökkää jälkiviisaan näköisenä. Murisen hiukan, että niillä olisi jotain purtavaa.

Vuosi 1991 ei jätä minua rauhaan. Sehän oli juuri äsken, ja nyt se on samassa jonossa Pähkinäsaaren rauhan ja jääkauden kanssa. Alkuvuodesta juhlittiin penkkareita, sitten kirjoitettiin ylioppilaaksi, päästiin kesätöihin ikkunanpesijöiksi ja postinjakajiksi, käytiin baareissa, seurusteltiin vakituisesti, käytiin pääsykokeissa, kiivettiin verkkoaidan yli yöinnille maaumalaan, päästiin yliopistoon tai ei päästy, käytiin baareissa, päästiin eroon kahdeksankymppin lätkästä, erottiin niin että luultiin sydämen murtuvan lopullisesti, käytiin baareissa ja huomattiin ettei se murtunutkaan. Syksyllä toiset lähtivät Ruotsiin, toiset armeijaan, ja pimineissä illoissa tapahtui muutakin, myös sellaista mitä ei ole ollut tapana jälkeenpäin muistella.

Ravistan itseni irti ikävistä muistikuvista.

Kokeilen vasemmalla kädellä pahkuraa, se tuntuu kimmoisana taskukankaan läpi. Onko se jo kooltaan ison herneen kokoinen vai pienen mansikan, sitä on vaikea sanoa. Mikä voisi olla niiden väliltä, ehkä manteli? Pidän toisella kädelläni luuria korvalla kuin puhuisin tärkeähköä työpuhelua, tai vähintäänkin jonottaisin jollain penseällä palvelulinjalla. Tuskin kukaan huomaa vasemman käden liikkeitä taskussa.

Janna Peltomaa oli vuonna 1991 puolimetrinen kakkasinko. Olen ilmeisesti jossain vaiheessa menettänyt ajantajuni ja pahasti.

Kivessyöpä

Kivessyöpä on **syöpä**, joka kehittyy **kivekseen**. Kivekset eli testikkelit (lat. testis) ovat osa miehen sukupuolielimistöä, ja ne tuottavat mieshormoneja ja sukusoluja eli **siittiöitä**. Tavallisesti vasen kives roikkuu alempana kuin oikea. Kivessyöpä on alle 40-vuotiaiden miesten yleisin syöpä.

Ensioireet [muokkaa]

Kivessyövän yleisin ensioire on toisen kiveksen suureneminen ja/tai kovettuminen tai **kyhmy** kiveksen pinnassa. Yksi kivessyövän oireista on toisinaan kylmyyden tunteena alkava **kiveskipu**, vaikka kivessyöpä voi toisinaan olla myös kivuton. Sairauden varhaisen tunnistamisen vuoksi kivekset olisi syytä **murrosiän** jälkeen tutkia kuukausittain omakätisesti tai asiantuntijan tuella. Terve kives on kimmoisan hedelmäinen, muodoltaan kauniin symmetrinen ja pinnaltaan sileä. Usein kivessyöpään liittyy myös veren esiintyminen siemennesteessä.

Kuolleisuus [muokkaa]

Suomen Syöpäjärjestöjen mukaan kivessyöpään liittyvä kuolleisuus on ollut varsin vähäistä: esimerkiksi vielä **1990-luvulla** siihen menehtyi keskimäärin alle kymmenen miestä Suomessa. Viime vuosina on tilastossa on kuitenkin esiintynyt jyrkkiä poikkeamia, ja erityisesti 36–40-vuotiaiden miesten lisääntynyt kuolleisuus on herättänyt tutkijoiden keskuudessa ristiriitaisia tulkintoja. Kivessyövän hoitona sairastunut kives poistetaan (*orkiektomia* tai *orkidektomia*). Mikäli toinen kives on terve, mies säilyttää yleensä hedelmällisyytensä. Jos kivessyöpä on ehtinyt levitä, vuoden kuluttua elossa on noin 60–70 % potilaista.

Esiintyvyys [muokkaa]

Kivessyöpää esiintyy enemmän maailman valkoisessa väestössä, kun taas Aasiassa ja Afrikassa se on verrattain harvinainen sairaus. Taudin

NAURAT KUNNES LOPETAT.

e minkä haluaisit unohtaa, on juuri se mikä ei jätä sinua rauhaan.

Työ, lapset, parisuhde, rintamamiestalon remontointi. Puolihullu pomo, joka sattuu olemaan lapsuudenystäväsi. Vaimo, nuoruudenrakastettu, kuuma lastentarhan hoitaja.

Outo kipu vasemmassa kiveksessä. Ja kaikesta kivasta on kulunut vähintään kaksikymmentä vuotta. Tervetuloa Arto Tiensuun arkeen.

Miesmuisti on huumorilla painepesty romaani avioliitosta, isyydestä, remontista, keski-ikäistymisestä, muuntohuumeista, digimarkkinoinnista ja Iron Maidenista. *Miesmuisti* on kuvaus maailmasta, jossa mieheltä odotetaan samaa kuin isältään, vaikka isältä ei koskaan vaadittu samaa kuin pojaltaan.

978-951-0-42200-7

84.2

www.wsoy.fi